

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Silenci
avignonští*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelstvi@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první

Text © Karolína Becková, 2005

Foto © Fotobanka Isifa, 2005

Obálka a grafická úprava © Matouš Přikryl, 2005

Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005

ISBN 80-7236-371-9

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky.

Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenese žádnou odpovědnost.

Prolog

Ze staříckého, rozvrzaného autobusu, jenž již dávno zapomněl na to, že i on měl své „staré dobré časy“, který před pár minutami zastavil na parkovišti před nádražím, se vyvalila skupina velmi mladých, velmi zpustle vyhlížejících a současně velmi šťastně se tvářících lidí. Jako poslední vystoupila štíhlá zlatovláska s jakoby zasněným výrazem. Pod bílým, neskutečně pomačkaným tričkem s jakýmsi anglickým nápisem se jí klenula něžná křivka ňader, dlouhé opálené nohy nádherně kontrastovaly s neméně pomačkanými bílými šortkami. I přes kruhy pod očima po napůl probdělé noci byla dívka prostě a jednoduše krásná. Dobrý pozorovatel by ovšem dokázal správně odhadnout, že tato dívka si své krásy je více než dobře vědoma. Pozorovatel ještě lepší by ale navíc poznal i to, že kráska je zdrcená žalem. Nebo si to o sobě aspoň myslí...

„Tak mládeži, věnujte mně trochu pozornosti!“ Vysoký špinavý blondák s pomněnkově modrýma očima a širokými rameny, který naopak z autobusu vystupoval jako jeden z prvních, se obrátil k hloučku a máváním kapesníkem nad hlavou se snažil dosáhnout toho, aby si jeho spolucestující mezi sebou přestali nahlas přetřásat útrapy cesty, která pro ně právě skončila.

„Ty taky, Lenko,“ obrátil se na zlatovlásku, která ale sotva patrným pohrdavým úšklebkem dala najevo, že blondák pro ni rozhodně v žádném případě nepředstavuje dostatečně významnou autoritu.

„Už jsem volal Pierrovi, takže za chvíli by měli dorazit a sebrat si nás,“ pokusil se blondák znovu upoutat pozornost svých spolucestujících. „Všichni víte, s kým a kam máte jít. Dejte se trochu dohromady a ve čtyři se setkáme v divadle...“

Tomáš se zase snaží dokázat, že je nepostradatelný, pomyslela si v duchu Lenka, pak se ale –opět ovšem pouze v duchu – blondákově omluvila. Se zorganizováním celého zájezdu jejich amatérského divadla na festival do Avignonu měl práce opravdu až neskutečně moc. Hodiny a hodiny strávil u počítače, psal dopisy na všechny strany, plánoval a plány zase rušil, protože některé kolečko v složitém soustrojí celé organizace nezapadlo do jiného tak, jak si to původně představoval, nakonec se mu to ale podařilo. Na zájezd získal tolik sponzorských darů, že to nikoho z jeho kamarádů prakticky nic nestálo, podařilo se mu domluvit se i s jedním avignonským amatérským divadelním souborem, jehož členové souhlasili s tím, že si své české kolegy „rozeberou“, takže ti ušetří i za ubytování. Lenka to všechno uznávala a Tomášovi jeho „patnáct minut slávy“ nezáviděla. *Nezávidět a přát* jsou ale dvě různé věci. A ona teď Tomášovi rozhodně nic dobrého nepřála. Právě naopak!

Ranní slunce pod dosud ještě velmi ostrým úhlem ozařovalo dlažbu stále zvlhlou noční rosou. O kousek dál Lenka zahlédla skupinku lidí pokojně dospávající ve spacích pytlích. Pouze jeden mladík uprostřed skupinky již byl vzhůru. Seděl s nohama zasunutýma do pomačkaných přikrývek, v jedné ruce držel cigaretu, v druhé jakousi knihu. Lenku by vůbec nepřekvapilo, kdyby to byl nějaký scénář. Překrásné jihofrancouzské město, v minulosti sídlo papežů, totiž v srpnu divadlem žije celkem běžně. Kývnutím hlavy na skupinku spáčů upozornila svou kamarádku. Její gesto ovšem stihl zachytit Tomáš a příčinlivě přispěchal s vysvětlením: „Po dobu festivalu je tady normální, že lidé, kteří sem přijedou a nemají kde spát, spí přímo před nádrazím...“

Lenčin chladný a odtazitý výraz ho ale znervóznil a odradil natolik, že rozpačitě umkl. Pokrčil rameny, zjevně nechápaje, co proti němu dívka má. Radši se proto otočil k příjemné černovlásce s živýma očima a majetnický ji objal okolo ramen. Dívka se zasmála a zlehka ho políbila na tvář.

Kdyby měl Tomáš tolik duchapřítomnosti a předvídavosti, či spíše kdyby nebyl úplně slepý a podíval na Lenku přesně ve chvíli, kdy se černovlásčiny sametové rty dotkly jeho tváře, pochopil by, proč se k němu zlatovlasá dívka v bílém tričku a v bílých šortkách chová tak odmítavě. Právě v ten okamžik, kdy ho jeho přítelkyně políbila, se v Lenčiných očích objevil výraz nelíčené nenávisti. Nenávisti a žárlivosti.

Zdalo by se, že této nechtěné pantomimy, kterou celý trojlístek sehrál, si nikdo nevšiml. Většinou tomu tak skutečně bylo. Tomáš byl totiž obvykle svou tmavou přítelkyní, Zdenkou, zaujat natolik, že si jiných dívek nevšímal. Prakticky totéž se dalo říci i o Zdence. Ta navíc Lenku vůbec neznala, protože až do odjezdu autobusu z Liberce neměla s celým divadelním souborem nic společného. Když se objevila na parkovišti s batohem na zádech, většinu účastníků zájezdu to překvapilo, všichni ale mlčky uznali, že za to, co pro organizaci zájezdu Tomáš udělal, má rozhodně právo si s sebou přítelkyni vzít. Kromě toho, i kdyby si někdo z Lenčiných kamarádů jejího výrazu všiml, nepřekvapil by ho. O zlatovlásčině lásce k vedoucímu souboru si totiž štěbetali i vrabci na střechách. Takže jediným, kdo nevěděl, že je Lenka do Tomáše zamilovaná, byl Tomáš sám.

Příjezd autobusu měl jednoho diváka, jehož si v této chvíli ještě nikdo nevšiml. Byl to jakýsi černovlasý mladík, jenž se zastavil jenom o malý kousek dál. Najednou si všiml zamračené zlatovlásky a jeho výraz se jakoby mávnutím kouzelné hůlky proměnil. Náhle se totiž z nezúčastněného přihlížejíciho proměnil v lovíci šelmu...

Kapitola prvá

*Jak snadno, ach snadno se láska promění v dým.
Jakoby mávnutím temné perutě...*

Temné perutě koho? zamyslela se Lenka a hrot plnicího pera se zastavil nad bílou stránkou v brokátu vázaného notýsku. Dívka seděla u okna směřujícího na zahradu a ve tváři měla výraz hlubokého soustředění, takže se jí uprostřed mezi klenutými oblouky obočí objevila hněvivá vráska. Aniž by si to uvědomovala, zasunula si konec pera mezi plné rudé rty a zlehka ho stiskla zuby. Po chvíli si vzdychla, pak se rozzářila a rychle pokračovala:

*...temné perutě paní Zimy, jež spálila kvítí, které se
dralo ke slunci...*

Dívka spokojeně a energicky pokynula hlavou a hlasitě vydechla. Zálibně si prohlédla pár napsaných řádek a samolibě se usmála. O této její slabosti věděl málokdo. Ve skutečnosti snad jenom matka a Patricie, její starší, zkušenější a nezávislejší sestra. Těch pár známostí, které Lenka v posledních třech letech měla, se nikdy nestalo natolik důvěrnými, aby se jim se svým dílem svěřila.

Deník si Lenka začala psát už v dětství; původně to byly jenom poznámky a statistiky sněžených zmrzlin, ztracených stužek do vlasů a rozbitých kolen. Později se začaly objevovat nejrůznější úvahy – kdykoliv se Lenka podívala do některého ze starých deníků z dob, kdy jí bylo čtrnáct patnáct, musela se červenat nad tím, jak byla naivní – citáty, básničky. V poslední době, a dívka na to byla hrdá, se deník proměňoval

stále více a více v „literární dílo“, jehož byla zlatovláska jedinou autorkou a současně i čtenářkou a na jehož úroveň byla nekriticky hrdá.

Ted' to vypadalo, že se pro ni deník stane ještě nepostradatelnějším společníkem. Pokud se totiž Lenka pokoušela vysledovat onen okamžik, kdy se charakter jejích zápisků proměnil, bylo jasné, že to souviselo s tím, když si uvědomila, že je zamilovaná. Deník se potom stal jejím důvěrníkem, jemuž se svěřovala se svými sny. Ted', když se sny zhroutily, se deník mohl stát jejím záchranným pásem.

„Nepůjdeš na kávu?“ ve dveřích pokoje, u jehož okna Lenka seděla, se objevila vysoká, černovlasá dívka.

Zlatovláska sebou polekaně trhla, jak ji zpěvavý hlas Jeanne vytrhl ze zamyšlení, pak se ale usmála. „Samozřejmě, ráda,“ poděkovala.

„Marianne by se s tebou ráda seznámila,“ pokračovala Jeanne omluvným tónem. „Už se vrátila z práce, a když slyšela, že jsi vzhůru, poslala mě za tebou.“

„To je jasné,“ usmála se Lenka a vyskočila. „Stejně se už musím přestat válet, budou mě navíc čekat v divadle...“ Při vzpomínce na divadelní soubor, s kterým do Avignonu přijela, se dívka opět mezi obočím objevila hněvivá vráska. „...jestli mě tedy budou vůbec na něco potřebovat,“ dokončila rezignovaně.

„Tomu nerozumím,“ rozevřela Jeanne překvapeně doširoka své tmavě hnědé oči. „Myslela jsem, že v tom budeš hrát hlavní roli! Několikrát jsi mně o tom přece psala!?“

„Já si to myslela taky,“ zakabonila se Lenka ještě více. „Byla jsem ale asi jediná, kdo si to myslel. Pak mně ale řekli, že Julii hrát nebudu! Prý ‚na to ještě nemám‘,“ dívka napodobila tónem hlasu Tomáše úplně dokonale, Jeanne ale tuto její etudu nemohla docenit, protože vedoucího libereckého divadelního souboru neznala.

„A přitom umím text úplně dokonale! A francouzsky z nich taky mluvím nejlépe!“ stěžovala si zhrzená herečka.

„To je pravda,“ přikývla Jeanne, „francouzsky mluvíš opravdu skvěle, ale to přece na to, abys dostala nějakou roli, nestačí. Taky už jsem nedostala pár rolí, o které jsem moc stála!“

Obě dívky se znaly už delší dobu, byť se dnešního dne setkaly poprvé osobně. Lenka si s Jeanne totiž už pár roků dopisovala. Původně celý vztah vznikl z Lenčiny iniciativy jenom jako snaha o rozšíření si slovní zásoby ve francouzštině, tedy v jazyku, který se podle vzoru své starší sestry Patricie také učila, časem ale vše přerostlo v přátelství. V dopisech a později i v mailech se Jeanne Lence svěřovala se svou touhou stát se herečkou a také s tím, jak hraje v jednom studentském avignonském divadelním souboru. Jeanneino líčení Lenku ovlivnilo natolik, že se začala o divadlo sama zajímat. Nakonec dokonce začala sama docházet do jednoho libereckého amatérského divadelního souboru. A potkala tam Tomáše...

„Já vím,“ mávla Lenka netrpělivě rukou. „Ale přece jenom, prostě jsem si myslela, že Tomáš...“ začervenala se a zmlkla.

„Jaký Tomáš?“ zajímalo Jeanne.

„Vedoucí našeho souboru,“ pokrčila Lenka rameny. „Takový náfuca, co si myslí, že všechno ví a zná nejlépe na celém světě,“ pokračovala pomstyctivě a pohříchu nepříliš pravdivě. „Prostě jsem si myslela, že mně tu roli dá. Ale asi má na starosti jiné věci. Třeba tu černovlasou potvoru,“ skončila zcela nelogicky a pro Jeanne navíc zřejmě i zcela nepochopitelně.

Naštěstí pro Lenku se otevřely dveře a mezi nimi se objevila Jeanneina matka. „Tak co, děvčata, půjdete na to kafe, nebo ne?“ usmála se. Velitelským gestem ukázala směrem ke schodišti vedoucímu od podkrovního pokojíku, který Lenka měla po dobu svého avignonského pobytu k dispozici, směrem dolů. V přízemí byla velká hala, kterou Lenka ocenila již při příchodu, a právě tam, v rohu místnosti na malém stolku již voněla káva a z ošatky se lákavě usmíval hrozen vína.

„Tak co budete vlastně hrát,“ usmála se na Lenku Marianne, která trvala na tom, aby ji křestním jménem oslovovala nejen návštěvnice z Čech, ale i její dcera Jeanne.

„Asi nic,“ špitla Lenka a sklopila oči k zemi.

„Tak proč jste vlastně přijeli?“ nechápala Marianne. „Myslela jsem, že když už sem jedete jako soubor, máte něco připraveného! Jeanne mně pořád povídala o tom, co bude hrát ona, a na to, s čím přijede její kamarádka z Československa...“

„Z České republiky,“ automaticky ji opravila Lenka.

„Já vím,“ mávla rukou Marianne a pokračovala. „Prostě na to, co budete hrát vy, jsme se už nějak nedostali.“

„Budou hrát Romea a Julii,“ začala Lenka vysvětlovat, a třetí osoba množného čísla, kterou použila, Marianne objasnila, jak se věci vlastně mají.

„Aha,“ zasmála se, „a ty v tom nebudeš hrát a máš vztek!“

„Nemám vztek, jenom...“ pokoušela se bránit Lenka.

„A navíc je tam ten *Thomas*,“ ozvala se Jeanne, čímž dala jasně najevo, že Lenčině nesouvislému výkladu nahoře u ní v pokojíčku porozuměla více než dobře. „A Lenka *Thomas*,“ znovu pofrancouzštila jméno zlatovlásčina idolu, „miluje, a on ji ne...“ pokračovala a v tmavých očích se jí škodolibě blýskalo.

„Co je zač ten *Thomas*?“ zajímalo Marianne.

„*Tomáš*,“ zdůraznila českou podobu jména Lenka, „je vedoucí našeho souboru. Zorganizoval celý náš zájezd, a navíc nám dělá režiséra...“

„...a já ho miluji,“ dokončila za ni potměšile Jeanne tak nvyým tónem, že se Marianne rozesmála.

„Nemiluji!“ rozkřikla se Lenka, ač ji ruměnec usvědčoval ze lži. „Jenom...“

„...se mně zdá o jeho pevných rukách na mém bílém těle a ze sna se probouzím zalita horkým potem!“ opět jí vpadla do řeči Jeanne a dokázala, že se pod její vizáží hebké kočičky skrývají pěkně ostré dráčky.

„Nech toho, Jeanne,“ nařídila jí ale najednou přísně Marianne. „Nebo chceš, abych našemu hostu vyprávěla, co jsi dělala loni touhle dobou ty kvůli Lucienovi?“

Tmavovlasá dívka náhle zkrátla a přátelsky se na Lenku usmála. „Promiň, Lenko,“ začala se omlouvat, „nevím, co to do mě vjelo. Už to neudělám.“

„Omluva se přijímá,“ zasmála se Lenka, kterou dojal kající Jeannein výraz. Navíc Marianneinou informací o Lucienovi získala dostatečnou munici pro jakoukoliv příští půtku se Jeanne.

„Povíš nám něco o tom Thomasovi?“ zajímalo Marianne, která nikterak nezastírala svou zvědavost.

„Vlastně není co,“ pokrčila rameny Lenka a samotnou ji překvapilo, že vlastně *doopravdy* není co. „Tomáš je vedoucí našeho souboru a režisér a mně se líbí. Ale já jemu se nelíbím. *C'est tout*,“ nechala mazlivě splynout ze rtů poslední francouzskou větičku.

„A to víš jistě, že se mu nelíbíš,“ zeptala se věcně Marianne, „nebo ses ho jenom nezeptala?“

„Nezeptala,“ přikývla Lenka, „a už ani nezeptám!“

„A pročpak?“ zajímala se Marianne.

„Protože má jinou,“ napůl si povzdechla a napůl vzlykla Lenka. „Protože k autobusu přišel s nějakou Zdenkou. Protože nám všem řekl, že si ji chce na podzim brát...“

Po Lenčině informaci o tom, že se Tomáš bude ženit, ji její francouzské hostitelky přestaly trápit. Marianne se ji sice trochu neohrabaně pokusila utěšit francouzskou obdobou českého pořekadla o jednom kvítí, pro které slunce nesvítí, sama si ale uvědomovala zbytečnost těchto snah. Dceru, Jeanne, vychovávala sama a o jejím otci s ní nikdy nemluvila. Také vlastně nebylo moc o čem. Před osmnácti roky, to jí bylo sedmnáct, se

na taneční zábavě objevil jakýsi mladý muž. Říkal, že jmenuje Jean, a byl tak dychtivý...

Za devět měsíců se narodila Jeanne. Jméno, které jí Marianne dala, pro ni bylo jedinou vzpomínkou na muže, který přišel a zase odešel. Marianne bylo teď pětatřicet, byla mladá, a přesto měla již téměř dospělou dceru. Někdy si připadala, že si s Jeanne jsou spíše sestrami než matkou a dcerou.

Díky tomu, že si Marianne dobře pamatovala na zmatky, které prožívala sama, když jí bylo šestnáct sedmnáct osmnáct let, své dceři i její české kamarádce dobře rozuměla. Věděla proto, že žádné utěšování nepomůže. Vše, že může napravit jenom čas. A nebo, mohla si díky svým zkušenostem dodat pragmaticky sama pro sebe, nový milenec...

Zlehka pohládila Lenku po ruce a řekla jí: „Kdyby se ti nechtělo zpátky k vašemu souboru, klidně můžeš po celou tu dobu zůstat tady u nás. Jeanne tam může zajít a říct jim, že ti je třeba špatně...“

„Děkuji,“ špitla Lenka, „já si to ještě rozmyslím.“

„Pojď se zatím podívat na zahradu,“ vyzvala ji Marianne. „Když je mně smutno,“ zasmála se, když viděla Lenčin nevěřící výraz a dodala: „I mně totiž bývá smutno! Takže, když je mně smutno, tak jsem nejradši tam.“

„Já vím,“ přikývla Lenka. „Je to moc krásná zahrada. Už jsem se na ni dívala.“

„A kdy?“ podivila se Marianne, pak jí náhle ale ve tváři svítlilo porozumění. „Vždyť ty máš u pokoje balkonek s výhlídkou na zahradu. Skoro bych zapomněla, já tam vůbec nechodím...“

Všechny tři ženy vyšly francouzskými dveřmi z haly rovnou na krásnou zahradu, která obklopovala téměř celý dům. Na zahradu byla Marianne opravdu hrdá. Kromě toho, že to bylo snad jediné místo, kde si dokázala skutečně odpočinout, byla ráda, že se může návštěvníkům zahradou pochlubit jako vizitkou své práce. Po narození dcery se jí totiž značně zkomplikovaly možnosti dalšího studia. Nakonec se jí díky pod-

poře rodičů přece jenom podařilo vystudovat vysokou školu; „běžná“ architektura jí ale k srdci nikdy nepřiřostla, to pravé pole působnosti pro sebe ale našla v architektuře zahradní. A že byla úspěšná, to nejlépe dokazoval tento dům, na nějž si svou prací vydělala.

Původně byla zahrada plná starých stromů, pod jejichž příkrovem se dusila džungle křovisek. Marianne nechala část stromů vykácet, celou zahradu prosvětlnila a náhle vzniklý prostor zaplnila květinami. Zahrada teď vytvářela divukrásný svět, v němž pestrobarevné plochy květinových záhonů černě žihaly čmouhy stínů palmových listů a štíhlých, vzroslých cypřišů. Lenku pohled na zahradu nadchl, už když koutkem oka spatřila od příjezdové cesty, kterou s Jeanne přicházela od autobusu, jenom malý kousek z ní. Když pak seděla u okna, kde si psala do deníku, viděla z pýchy paní Marianne mnohem více a nadšení přerostlo v doslova vášnivý obdiv. Bylo to patrné z jejího výrazu, který pro Marianne představoval to největší zadostiučinění.

„Tak jak ses rozhodla?“ zeptala se Marianne Lenky, když se celá trojice vrátila ze zahrady zpátky do haly. „Vrátíš se zpátky k vašim, nebo zůstaneš radši u nás?“

Lenka s komicky zoufalým výrazem pokrčila rameny. „Nevím,“ povzddechla si. „Na jednu stranu se mně za nimi nechce, protože, protože...“

„Já vím, kvůli Tomášovi,“ chápavě se usmála Marianne a Lenka ocenila, že se už naučila jméno vedoucího českého souboru vyslovovat správně.

„Ano, kvůli Tomášovi,“ přikývla Lenka. Znovu si povzddechla a pokračovala. „Na druhou stranu bych je ale neměla nechávat ve stychu... Sice o mě nestojí jako o herečku, kdokoliv další, kdo se ale domluví francouzsky, se jim může jenom hodit. Opravdu nevím...“

„A do kdy se musíš rozhodnout,“ věčně se zeptala Jeanne a pokývla hlavou k nástěnným hodinám.

„Jsou dvě,“ začala Lenka nahlas uvažovat, „a ve čtyři máme mít zkoušku v klubu v ulici Sainte-Catherine... Za jak dlouho se tam dostanu?“ zeptala se obou Francouzek.

„Půl hodiny by ti mohlo stačit,“ pokynula hlavou Marianne, když se podívala do plánu města, který vytáhla z knihovny.

„Takže... takže mám ještě takovou hodinku,“ usmála se Lenka. „Zkouška začíná ve čtyři, okolo třetí bych měla mít už jasno.“

„Fajn,“ usmála se Marianne, na které bylo už chvíli vidět jakousi netrpělivost. „Mohly byste mě teď omluvit,“ zeptala se obou dívek a oči ji zabloudily k hodinám, na které se před chvílí dívala i Lenka. „Ještě si něco musím zařídit a...“

„Já vím,“ rozesmála se Jeanne. „Jako obvykle, ještě máš moc práce a taky se musíš udělat krásnou...“

„Taky s tím budeš mít jednou moc práce, aby ses udělala krásnou,“ naoko se rozdurdila Marianne.

„Ale, mami,“ obrátila se Jeanne na starší ženu málokdy používaným oslovením. „Já přece neříkám, že máš moc práce, *aby* ses udělala krásnou, ale že máš moc práce *a* musíš se udělat krásnou...“ Lichotnický se k matce naklonila a políbila ji na tvář.

„Je na tom snad něco špatného?“ zasmála se Marianne.

„Ale ani v nejmenším,“ uličnický se ušklíbla Jeanne. „Hlavně, že se líbí tobě!“

„Ať už jste pryč!“ naoko nazlobeně přikázala oběma dívkám Marianne.

„Snad se zas tak moc nestalo,“ zasmála se Jeanne, popadla nic nechápající Lenku za ruku a odtáhla ji zpátky po schodech nahoru.

„Co to Marianne, přelétlo přes nos?“ zajímalo Lenku, když se obě dívky usadily v podkrovním pokojíku.

„Nic,“ nechápala Jeanne. „Všechno je v naprostém pořádku.“

„Že nás tak najednou vyhnala...“

„Protože jsi jí připomněla, kolik je hodin,“ začala s úsměvem vysvětlovat Jeanne. „Dopoledne byla v ateliéru, pak se zapovídala s námi a teď, jak ji znám, ještě chvíli potřebuje pracovat, když bude celý večer pryč.“

„A kde bude?“ zajímalo Lenku.

„Jako obvykle,“ pokrčila Jeanne rameny, „s Richardem.“

„To je kdo?“

„Její milenec...“ Když Jeanne viděla Lenčin nevěřící výraz, rozesmála se. „To jsi ještě nikdy neslyšela, že ženy mívají milence?“

„Ale ano... a tobě nevadí, že je to tvoje matka?“

„Asi by mně vadilo, kdyby mi chtěla přebrat mého milence,“ zatvářila se Jeanne světácky a zamyšleně současně. „Pokud si ale nechá toho svého, co by mně na tom mělo vadit?“

„A ty máš... milence?“ nechtělo Lence nepřiliš často používané slovo přejít přes rty.

„Samozřejmě,“ přikývla Jeanne. „Ty snad ne?“

„Ale, vždyť víš...“

„Aha, *Thomas*,“ pokrčila lhostejně rameny Jeanne. „Proč by sis s ním měla lámat hlavu, když má jinou?“ Živou tvář jí náhle rozzářila jakási šibalská myšlenka. „Viš co vždycky říká Marianne?“

„Copak?“ zajímalo Lenku.

„Že na zklamanou lásku je nejlepším lékem právě nový milenec!“

„Ale, Jeanne, nechej toho,“ rozzlobila se Lenka.

„To neříkám já,“ smála se Jeanne, „to říká Marianne. A ta to musí vědět.“

„Jak to myslíš?“

„Co si pamatuju, musela už být v lásce zklamaná kolikrát! A víš co?“

„Nevím,“ musela se do značné míry proti vlastní vůli zasmát Jeanneinu zadumanému výrazu Lenka.

„Vždycky na tom vydělala!“ triumfovala Jeanne.

„Jak to?“

„Každý její nový milenec byl totiž pěknější než ten předchozí!“

Lence se točila hlava. Nebyla sice nikdy prudérní ani ona, ani její sestra Patricie, která pro ni vždycky byla velkým vzorem, takovým „lechtivým“ rozhovorům ale zvyklá nebyla. Doposud jí připadalo nezvyklé, byť jenom nahlas říci, že *něko-ho* miluje, a to, že by se svěřovala s tím, že se s *někým* miluje, to pro ni bylo stále téměř nemožné. Jak se zdálo, ani Jeanne, ani Marianne s tím ale neměly sebemenší problémy. Možná, že kdyby včas řekla Tomášovi, že ho...

Náhle tok jejích myšlenek přerušilo právě Tomášovo jméno, jež její spolence zrovna vyslovila.

„Ale, *ma chérie*,“ plísnila Jeanne Lenku. „Ty mě vůbec neposloucháš.“

„Promiň,“ usmála se omluvně Lenka. „Nějak jsem se zamyslela!“

„Přemýšlením chlapa do postele nedostaneš,“ mávla Jeanne pohrdavě rukou. „Ptala jsem se tě ale, jaký ten tvůj *Thomas* vlastně je?“

„Je vysoký,“ začala Lenka opatrně, „má velké ruce...“

„A nohy má taky velké?“ skočila jí do řeči se zlomyslným výrazem Jeanne.

„To nevím, proč?“ nechápala Lenka.

„Protože víš, co se říká... Když má chlap velké ruce má velký i víš co?“ zachichotala se.

„Ne.“

„Přece penis! Ty toho o chlapech vůbec asi moc nevíš, že?“ nafoukla se Jeanne.

„Ty toho zase víš až moc, vid’?!“ rozvzteklila se Lenka.

„Po-cho-pi-tel-ně,“ slabikovala nadutě Jeanne. „Já už měla chlapů, že bych je nespočítala. Když bys potřebovala poradit, řekni si!“

„Tak dobře,“ nechtěla se nechat Lenka zahanbit. „Takže mně třeba řekni... třeba, jak to bylo s tím Lucienem?“

V Jeanneině výrazu se mihlo cosi, co mělo velmi blízko k smutku. „S Lucienem mi to prostě... nevyšlo. A nechci o tom mluvit!“

„Tak ty o tom nechceš mluvit, jo?“ rozvzteklila se teď spravedlivě Lenka. „A já před tebou musím o Tomášovi mluvit? Něco za něco, *ma chérie*. Ten tvůj Lucien, ten měl nohy velké, nebo ne? A jaký měl penis? Když si o tom tak ráda povídáš!“

„Nevím,“ usmála se smutně náhle zkrotlá černovláška. „S Lucienem jsem nikdy nespala. Luciena jsem milovala...“ Pak se usmála ještě smutněji a tiše dodala: „A asi ho miluji pořád.“

„Chceš o tom mluvit?“ zeptala se tiše Lenka. Náhlý smutek její přítelkyně, zračící se jí v tváři a znějící jí i v hlase, na ni hluboce zapůsobil, takže se rozhodla jí odpustit všechny ty nešetrné poznámky, jimiž se jí předtím dotkla.

„Nechci, promiň, Lenko,“ omluvila se Jeanne a v očích se jí zaleskly slzy. „Nevím, co to do mě zase vjelo. Asi ti trochu závidím. Ty sice svého Tomáše asi opravdu mít nemůžeš, ale víš, že *je*... Já nevím nic.“

„Kdybych ti mohla jakkoliv pomoci,“ vzdychla Lenka, která i přes to, jak ji Jeanne rozzlobila, měla pro potřeštěnou dívku slabost, „řekni mi!“

„Slibuji,“ vztyčila Jeanne k slavnostní přísaze dva prsty pravé ruky. Zatvářila se vážně a slavnostně, pak vše ale zkazila tím, že se opět bláznivě rozesmála...

Když se Lence konečně podařilo vystrnadit Jeanne z pokoje, zbývalo jí už jenom asi tak půl hodiny času. Jeanne jí sice nabídla, že jí – pokud tam tedy vůbec bude chtít jít – odveze do klubu autem, takže by mohla mít času ještě více, Lenka